

Vanaf pagina 200 vind je een woordenlijst met Japanse begrippen.

PROLOOG

Zo goed en zo kwaad als het ging, rende Mika over het pad in het donkere bos. Door de uitstekende boomwortels en de glooiing in het terrein moest ze goed opletten waar ze liep. Tegelijkertijd bestormden glasheldere gedachten en herinneringen haar hoofd.

Plotseling klonk er een zacht gefladder in de takken boven haar. Het geluid van een opvliegende vogel. Ze scheen met haar telefoon omhoog. Het was een uil. Toen liet ze de lichtstraal langs de boom voor haar weer naar beneden glijden.

Haar hart stond even stil. Tegen de stam waren onder elkaar zes aangeklede poppen vastgepind. Ze staarden haar aan.

Snel liet ze de lantaarn verder naar beneden glijden. Bij de voet van de boom stonden zes paar schoenen, keurig naast elkaar en gerangschikt van klein naar groot. Alles in haar lichaam trilde. Ze moest erlangs. Met haar blik en de lantaarn strak naar voren gericht, rende ze. Haar hart leek haar lichaam uit te bonken.

Eindelijk. In de verte. Een flakkerend, oranje licht. Vlammen. Daar was de open plek. Het gevoel van onrust werd steeds groter en ze probeerde nog harder te gaan.

‘Néééééé!’ schreeuwde ze in de stille, duistere avond, toen ze de open plek had bereikt.

美香 MIKA

(Drie maanden eerder)

‘Deze is voor jou, Chiyo,’ fluisterde Mika. Ze hing haar ema aan een van de lange spijkers op het bord bij de andere houten wensplaatjes. Met viltstift had ze er een bruine beer op getekend, Chiyo’s lievelingsdier. Even keek ze toe hoe de ema zachtjes klepperde in de wind. Daarna waste ze haar handen bij het fonteintje door er met de houten lepel water over te gieten, en betrad ze het kleine shintoheilgdom.

Binnen prikte de scherpe geur van wierook in haar neus. Ze deed een muntje in de offerbox, maakte tweemaal een buiging en klapte ten slotte tweemaal in haar handen. ‘Ik mis je zo,’ zei ze zacht. Ze knipperde een paar keer met haar ogen want ze wilde niet weer gaan huilen.

Toen schrok ze op van het gezoem van haar mobiele telefoon. Dom dat ze die niet op stil had gezet. Snel liep ze weg van de shintoshrijn, griste haar telefoon uit haar tas en keek op het scherm. Er was een bericht van Runner! Meteen klikte ze het aan.

Runner

Sorry dat ik je stoer, maar is alles
goed met je?

Ze voelde hoe haar lippen opkrulden in een kleine glimlach. Ze

kende Runner nog niet zo lang en had hem nooit in het echt ontmoet, maar soms was het alsof hij haar gedachten kon lezen. Ze keek even naar de tijd. Het was al bijna kwart voor vijf. Ze had nog maar een paar minuten en dan moest ze gaan. Straks zou ze Runner antwoorden.

Gehaast stopte ze haar telefoon terug in haar tas en sloeg ze het naast de schrijn gelegen steegje in, dat uitkwam op een stuk braakliggend bouwterrein. Onkruid, struiken en donkerrode bloemen met stekelige stengels kropen er als slangen door elkaar heen. De lucht was loodgrijs. Ze strekte haar armen opzij en liet de wind langs zich heen jagen.

Wanneer ze hier zo stond, moest ze altijd denken aan toen ze nog in het dorpje in de bergen woonde, waar het net zo wild en puur was. Een paar beelden van vroeger drongen zich aan haar op: het heldere rivierwater dat langs de rotsen stroomde, de adelaars die hoog in de lucht cirkelden, en de hemel die soms ineens zwart werd en openscheurde voor donder en storm.

In Tokio leek alles beschaafder, maar vaak trilde het er onderhuids.

Abrupt draaide ze zich om. Ze liep terug door het steegje en volgde de eindeloos lange straat tot aan het metrostation Iidabashi.

‘Hi Saki,’ zei Mika zacht toen ze even later in het kattencafé Katsuo aangekomen was. Ze bukte zich om de oude cypere poes, die achtjes rond haar benen draaide, over haar rug te strelen.

Met de poes in haar voetsporen liep ze naar haar favoriete leren bank in de hoek en plofte erop neer. Saki sprong meteen

naast haar op de versleten bekleding en ging op haar zij liggen, met haar pootjes vooruit gestrekt. Mika aaide de roze kussentjes onder de pootjes.

‘Dat laat ze echt alleen bij jou toe,’ zei Mika’s moeder, die met een dienblad in haar handen naar Mika toe kwam lopen. Ze pakte er een blikje groene thee en een schaalje rijstcrackers van af en zette dat op het lage tafeltje dat naast de bank stond. Toen haalde ze haar hand even door Mika’s haar. ‘Nog tien minuten,’ zei ze. ‘Ik ga vegen en dan sluit ik af.’

Mika knikte en haalde haar telefoon uit haar tas. Ze klikte het bericht van Runner open en begon te typen. Als nickname had ze voor Saki gekozen. Dat voelde goed, al helemaal omdat Saki vanaf het allereerste moment haar lievelingskat was.

Saki

Bedankt voor het vragen.

Het gaat wel hoor,

maar het is een beetje een rare dag.

Runner kwam online, zag ze.

Runner

Gaat het niet zo goed met je?

Is er iets vervelends gebeurd?

Mika dacht even terug aan hoe ze voor het altaar in de kleine shintoschrijn stond, maar wiste dat beeld snel weer uit haar hoofd.

Saki

Maak je om mij geen zorgen hoor.

Er is niets aan de hand. Alleen ...

ik ben jarig vandaag. Sorry, ik moet gaan nu.

Ik spreek je later nog.

Ze liet haar blik even door de ruimte glijden. Haar moeder werkte hier nu ongeveer een half jaar en Mika kwam er graag. Ze vond het fijn tussen de dieren en de sfeer had iets rommeligs en vertrouwds. Zoals het vroeger thuis was. In hun nieuwe, strakke stadsappartement in Tokio, waar ze tweeënhalf jaar geleden naartoe waren verhuisd, was het nooit zo geworden. Een oude jazzplaat van haar moeder klonk krakerig door de luidsprekers.

De laatste twee bezoekers zeiden gedag. Hoshi, een mooie kitten met een glanzend witte vacht, was op het tafeltje bij het raam geklommen en tikte met zijn pootje voorzichtig tegen een pen die was blijven liggen. Zo nu en dan haalde hij uit, alsof het een geduchte tegenstander was. Mika haalde voorzichtig haar tekenblokje uit haar tas en maakte een snelle schets.

‘Al best fris, hè?’ zei haar moeder toen ze even later het café uit liepen. Ze rilde en sloeg haar witte wollen sjaal nog een keer extra rond haar hals. Toen draaide ze de deur op slot. ‘Ik heb gereserveerd in dat nieuwe yakitorirestaurantje waar we het laatst over hadden. Je weet wel, hier vlak bij.’

Ze wilde naar de hoofdweg lopen, maar Mika hield haar met haar arm tegen. ‘Ik loop er liever anders heen,’ zei ze.

Haar moeder keek haar vragend aan.

‘Niet via de voetgangersbrug,’ legde Mika kort uit.

Haar moeder knikte, bijna onmerkbaar.

In stilte liepen ze naast elkaar door de smalle straatjes, die verlicht werden door het warme, oranje licht van de lantaarns. Het was al helemaal donker en er waren maar weinig mensen op straat. Zo anders was het hier dan op het drukke metrostation van daarnet.

Voor een oude houten deur bleef haar moeder staan. Met luid geknars en gekraak ging hij open. In het kleine, drukke restaurant wees een ober hun een tafeltje voor drie personen in de rustigste hoek.

Toen ze aangeschoven waren, pakte haar moeder Mika's hand. 'Mijn mooie, grote meisje. Alweer vijftien jaar oud. Wat gaat de tijd toch snel.' Haar ogen waren vochtig.

Mika trok haar hand zachtjes terug en bewoog hem langs de steel van de witte orchidee, die in een lage vaas op de tafel stond. Ze keek even schichtig om zich heen. Nee, er was niemand die ze kende.

Ze wist ook niet wat ze de laatste tijd had. Vroeger kon ze blij zijn en gek doen met haar moeder, maar het was de laatste tijd alsof ze steeds meer in zichzelf opgesloten zat. Alsof het beton van de stad een wand tussen hen had doen oprijzen. Het zou vast anders zijn geweest met Chiyo. Kon ze de leegte in haar lichaam maar met iets anders opvullen dan met afstand of angst.

Toen Mika haar hoofd weer terugdraaide, zag ze dat haar moeder bezorgd op haar telefoon keek. 'Wat is er?' vroeg ze.

'O, papa,' zei haar moeder. 'Hij is wat later.' Ze keek op en trok haar mond in een glimlach. 'Maar hij komt.'

Mika voelde zichzelf verstarren. Zelfs vandaag lukte het hem niet om op tijd te zijn. Tegelijkertijd wist ze dat hij hard moest werken om hun appartement en haar bijlessen te kunnen be-

talen, en dat ze hem daarvoor dankbaar moest zijn. Vaak was hij al weg voordat zij naar school vertrok en pas rond tien uur 's avonds thuis. En dan had hij soms ook nog een werkafspraak in het weekend.

Haar moeder begon druk te vertellen over het kattencafé. Mika ving enkel flarden van zinnen op. 'Alleen door jou laat aaien ... ontsnapt ... teruggevonden bij de vismarkt.'

Pas toen het toetje werd geserveerd, kwam haar vader binnen. Zijn ogen stonden zowel vermoeid als alert. Hij maakte een lichte buiging. 'Sorry dat ik zo laat ben, maar dit was echt een heel belangrijke klant.' Daarna voelde Mika zijn blik over haar kleding glijden. Misprijzend, in stilte.

Ze knikte kort naar hem en keek vervolgens strak naar de groene en roze spiesjes dango op haar bord. Ze frunnikte even aan de emblemen van Hello Kitty die ze op haar paarsfluwelen jasje had genaaid. Van alle mensen in het restaurant zou zij misschien wel het meest opvallen.

Toen voelde ze de hand van haar vader op haar schouder. 'Gefeliciteerd, dochter van me,' zei hij. Hij haalde een wit pakje met gouden en rode linten uit de zak van zijn colbert. 'Dit is van mama en mij,' zei hij.

Langzaam vouwde Mika het witte, handgemaakte papier open, waarna een zwart doosje tevoorschijn kwam. In het doosje zat een zilveren ring, bezet met kleine groene edelsteentjes die een bloem vormden. Het was precies haar smaak. Die had haar moeder zeker uitgekozen. 'Dank jullie wel,' zei ze terwijl ze een buiging maakte. 'Echt heel erg bedankt.' Voorzichtig haalde ze de ring uit het doosje en schoof hem om haar vinger.

Runner

Ben je jarig?! En dat heb je me niet eerder verteld:!) Van harte gefeliciteerd! Ik hoop dat al je wensen en dromen uitkomen.

Saki

Dank je! Ik dacht dat het niet belangrijk genoeg was om te vertellen.

Runner

Wel een beetje, toch? Was je met vriendinnen je verjaardag aan het vieren in de stad?

Saki

Ja, zoiets.

Runner

Volgens mij heb je weleens gezegd dat je veertien was. Dan ben je nu dus vijftien. Wacht. Even nadenken.

Saki

???

Runner

Ster 5.

Saki

?????

Runner

Ah, jammer, je hebt duidelijk niets met Japanse astrologie ;)

Mika lag languit op haar bed en had haar deken over zich heen getrokken, zodat het witte schijnsel dat van haar laptop kwam niet te zien zou zijn op de gang. Grappig dat een jongen iets wist over Japanse astrologie. Snel zocht ze wat informatie op internet, terwijl ze terugdacht aan wat Runner haar eerder had verteld. Was hij niet jarig geweest met Obon? En had hij niet gezegd dat hij sinds april vorig jaar op de hogere middenschool zat? Dan moest hij dus zestien zijn.

Saki

Aha ... Dus jij denkt dat ik er niets van afweet. Ster 3?

Runner

Wow, in één keer raak! Maar mag ik je misschien iets anders vragen?

Saki

Ja, je mag me alles vragen hoor.

Runner

Je hebt geen foto van je gezicht bij je profiel gezet. Wilde je dat niet?

Even haalde Mika haar schouders op. Ja, waarom liet ze haar gezicht eigenlijk niet zien? Haar moeder waarschuwde haar eindeloos voor de gevaren van het internet, maar die was natuurlijk overbezorgd en vreselijk ouderwets. Toch hield ze zelf ook niet zo van het idee dat de hele wereld stiekem naar je kon zitten kijken en allerlei gedachtes over je kon hebben.

Ze trok haar deken nog een stukje verder over zich heen. Het had iets kwetsbaars en dat wilde ze niet. Aan de andere kant leek Runner een heel aardige jongen. Ze zaten op dezelfde creatieve community op internet en hadden heel vaak dezelfde *follows* en likes. Net voor de zomervakantie stuurde hij haar voor het eerst een privébericht en sindsdien hadden ze contact. En ook al had ze hem nog nooit ontmoet, ze voelde zich bij hem toch op haar gemak.

Er verscheen een nieuw bericht op het scherm.

Runner

Sorry dat ik het gevraagd heb.

Dat was onbeleefd van me.

En je hoeft natuurlijk ook helemaal geen foto te plaatsen. Het gaat om

wat je zegt en wie je bent, maar

je hebt zo'n coole stijl. Ik zou gewoon graag je gezicht eens zien.

Haar blik gleed naar het fotootje dat voor zijn naam stond. Ze vergrootte het. Hij had zwart haar met een lange zijlok en een blauwe streng. Zijn bruine ogen waren groot en keken een beetje triest de camera in. Toen keek ze naar haar eigen foto. Ze had haar best gedaan om er leuk uit te zien, maar haar gezicht had ze geblurd.

Ze ging uit het chatgesprek en scrolde door haar map met foto's sinds hun komst naar Tokio, en stopte bij een foto die was gemaakt in het Uenopark. Ze droeg haar lievelingsjurk van zwart kant met pofmouwen en groene strikjes. Ze keek hier tenminste niet zo schuw als op de meeste foto's.

Even staaarde ze naar de Shinobazuvijver op de achtergrond, waar de zonnestralen zo mooi op reflecteerden en waar de roze lotussen sprookjesachtig in ronddreven. Daar waren ze al zo lang niet meer geweest met z'n drieën.

Ze draaide aan de ring om haar vinger die ze net voor haar verjaardag had gekregen en staaarde naar de glimmende, groene steentjes.

Toen kopieerde ze de foto naar de chat met Runner en drukte op verzenden.

Ze zette de laptop uit, schoof hem onder haar bed en sloot haar ogen.